

Zarzut ten dzieli się na cztery części (A-D):

- A: Nieuzasadnione zastosowanie kar administracyjnych za naruszenia wymogów dotyczących identyfikacji i rejestracji zwierząt przed datą ustaloną przez państwo członkowskie zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego nr 640/2014 w związku z art. 53 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 639/2014.
 - B-D: Nieuzasadnione zastosowanie kar administracyjnych określonych w art. 31 ust. 3 rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 w odniesieniu do zwierząt, co do których stwierdzono z góry niezgodność dotyczącą identyfikacji i rejestracji podczas przeprowadzania kontroli administracyjnych całości dokumentacji dotyczącej wniosku o przyznanie pomocy przez państwo członkowskie, które, jak Królestwo Hiszpanii, stosuje zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 809/2014 (*) system bezwnioskowy wykluczający z samej swej natury wszelkie ryzyko dla EFRG.
2. Zarzut drugi, oparty na właściwym sporządzaniu statystyk dotyczących kontroli na miejscu o odpowiedniej jakości (kluczowego mechanizmu kontroli), w tym wielkości próby losowej i skuteczności analizy ryzyka, zgodnie z art. 34 rozporządzenia delegowanego nr 809/2014.

(¹) Dz.U. 2021, L 218, s. 9.

(²) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).

(³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia (Dz.U. 2014, L 181, s. 1).

(⁴) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 227, s. 69).

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2021 r. – BNetzA / ACER

(Sprawa T-485/12)

(2021/C 401/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA) (Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte U. Karpenstein i K. Reiter)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Odwoławczej pozwanej nr A-001–2021 (wersja skonsolidowana) z dnia 28 maja 2021 r. (zaskarżona decyzja),
- posiłkowo, na wypadek gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji w całości, stwierdzenie nieważności w takim zakresie, w jakim potwierdzono wymienione poniżej części i postanowienia decyzji pozwanej nr 30/2020 z dnia 30 listopada 2020 r.:
 - (i) artykuł 1 ust. 1 zd. 2, art. 2 ust. 2 lit. j) i art. 3 załącznika I;
 - (ii) artykuł 7 załącznika I;
 - (iii) artykuł 12 ust. 2 załącznika I;

(iv) wszystkie części i postanowienia, które wyraźnie odnoszą się do postanowień wymienionych w ppkt od (i) do (iii).

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności rozszerzenia metody podziału kosztów na elementy sieci inne niż elementy sieci międzystrefowej z wymogami art. 16 ust. 13 rozporządzenia (UE) 2019/943⁽¹⁾ i art. 74 rozporządzenia (UE) 2015/1222⁽²⁾. W każdym wypadku brak jest niezbędnej podstawy prawnej. Co najmniej zakres stosowania metody podziału kosztów został błędnie wyprowadzony z wymogów bezpieczeństwa operacyjnego i zasady „zanieczyszczający płaci”.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zakaz nettingu (kompensowania) narusza w szczególności art. 16 ust. 11 i 13 rozporządzenia (UE) 2019/943 oraz że powoduje on, iż metoda podziału kosztów jest wewnętrznie sprzeczna.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że określenie przez pozwaną tymczasowego poziomu tolerancji dla legalnych przepływów kołowych w oparciu o jej własne normy jest formalnie i materialnie sprzeczne z prawem Unii. Z formalnego punktu widzenia pozwana narusza kompetencje operatorów systemów przesyłowych i krajowych organów regulacyjnych w zakresie ustalania poziomu tolerancji. Ponadto określono w nim tymczasowy poziom tolerancji, mimo że brakuje analizy poziomu uzasadnionych przepływów kołowych przez operatorów systemów przesyłowych, wymaganej na mocy art. 16 ust. 13 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2019/943. Istotnie, metoda podziału kosztów narusza określony w art. 16 ust. 13 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2019/943 wymóg ustalenia indywidualnych poziomów tolerancji dla „każdej poszczególnej granicy obszaru rynkowego” poprzez ustalenie jednolitego poziomu tolerancji rozdzielonego równomiernie pomiędzy strefy obszaru rynkowego powodujące przepływy kołowe. Przynajmniej tymczasowo ustalony poziom tolerancji nie ma niezbędnej podstawy prawnej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że uprzywilejowanie przepływów kołowych w stosunku do przepływów wewnętrznych, na których opiera się metoda podziału kosztów, przy ustalaniu przyczyn ograniczeń sieci narusza art. 16 ust. 13 rozporządzenia (UE) 2019/943. Ponadto stwarza on niewłaściwe zachęty. Jest ona również niezgodna z zasadą sprawiedliwości i zasadą niedyskryminacji.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że metoda podziału kosztów jest sprzeczna z prawem Unii, przynajmniej w jej wymaganym ujęciu całościowym. Szeroki zakres stosowania, zakaz kompensowania, błędny poziom tolerancji i priorytetowe traktowanie przepływów kołowych poprzez przepływy wewnętrzne są ze sobą powiązane i wzajemnie się potęgują. Przynajmniej w ujęciu całościowym doprowadziły one do naruszenia zasady „zanieczyszczający płaci”, zakazu dyskryminacji i wymogu sprawiedliwości. Ponadto metoda podziału kosztów, przynajmniej w swoim ogólnym skutku, jest niezgodna z celem Unii, jakim jest zwiększenie udziału energii odnawialnych. Metoda podziału kosztów jest ogólnie nieproporcjonalna, a w każdym razie pozbawiona niezbędnej podstawy prawnej.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zawarty w metodologii podziału kosztów bezwarunkowy obowiązek operatorów systemów przesyłowych do opracowania i przedstawienia organom regulacyjnym do zatwierdzenia propozycji zmian w terminie dwunastu miesięcy od wdrożenia metodologii podziału kosztów narusza art. 16 ust. 13 rozporządzenia (UE) 2019/943 oraz art. 74 ust. 6 lit. b) w związku z art. 9 ust. 13 rozporządzenia (UE) 2015/1222.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/943 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2019, L 158, S. 54).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiające wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz.U. 2015, L 197, S. 24).